
Viggo Øystein Skar

MINNEORD

LARS HANSSEN

STIG KORNSTAD

PAUL LINNESTAD

TORE TALSETH

KOLBJØRN VALNES

MORTEN VATN

FINN WISLØFF

Viggo Øystein Skar, født 9. september 1945, døde 4. oktober med Anne og nærmeste familie rundt seg etter lengre tids sykdom.

Viggo vokste opp på Grorud. Han utdannet seg til lege i Oslo 1971, og ble spesialist i indremedisin og fordøyelsessykdommer i 1983. Han var gift med Anne Grete, som døde i 2013.

Vi som står bak minneordet, er kolleger fra avdeling IX, Ullevål, og arbeidet sammen under reservelege Clas Eika. Vårt fellesskap, «Baro», begynte på hans hytte i Hemsedal i 1978. *Baro* betyr at vi på fjellet lever under lavere trykk enn i byen, og begrepet er rett og slett fundert i den løse luft. Siden er det blitt flere turer på fjellet og til utlandet, konserter, selskapeligheter med ektefeller og sommerfester på Flaskebekk. Da Clas døde, fortsatte barolivet på Viggos hytte.

Viggo jobbet ved Krohgstøtten sykehus før han kom til Ullevål. I sin doktorgrad bidro han med ny innsikt i tarmbakterienes betydning for dannelse av gallestein. Han var interessert i praktisk laboratoriearbeid, og tok opp en viktig analyse: påvisning av antistoffer rettet mot magesårsbakterien *Helicobacter pylori*.

Han var bare middels fornøyd med arbeidsmiljø og ledelse, og mente at det ville være en fordel å ansette en som ikke ønsket stillingen. På den måten, mente Viggo, ville man være sikret en medarbeider med integritet og interesse for de ansatte. Hans referanse var munken som gjemte seg blant gjessene for å slippe å bli biskop. Etter tiden på Ullevål var han overlege på Lovisenberg, der han ledet det nyopprettede Unger-Vetlesens Institutt.

Viggo hadde et mangslungent sinn. Han var både strukturert og spontan, både forsker og medmenneske. Forskeren var observant og nysgjerrig; medmennesket var leket og muntert. Den lekne opplevde vi på reiser til mange land når han pekte ut tre opplevelser som skulle reflektere turens spesielle preg. Viggo fortalte at et ukjent antall koloskopipasienter har lyttet til hans reisehistorier som et middel til å lette nervøsiteten før undersøkelsen. Det er godt å vite at våre reiseerfaringer derved ble sikret et forlenget, om enn ikke evig liv.

Viggo var en meget god sanger, og vi ønsker å gjengi hans beretning om en spesiell konsert for å fremheve hans observasjonsevne. Som ung var han med i et kor fra Grorud, invitert til konsert i Botsfengselets kirke. Viggo var fascinert av plasseringen av tilhørerne. De var alle innsatte, og var slik plassert på kirkebenkene at de ikke kunne se noen medfanger. De hadde bare synskontakt med prekestolen og scenen, der Viggos kor sto oppstilt. Ensomheten skulle vel lette muligheten for å gjøre bot, de var jo tross alt innsatt i Botsfengselet. En meget observant Viggo var overrasket over dirigentens valg av musikk. Han syntes ikke sangene reflekterte tilhørernes dagligliv i fengselet: «jo mere vi er sammen, jo gladere vi blir», «dine venner er mine venner», «en flokk som vår du sjelden finner» og, kanskje den aller mest absurde i Viggos sinn, «og tiden alt for hastig flyr»!

Vi lyser fred over Viggos minne.

Publisert: 25. november 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0551
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.